

KIYAMET VE KIYAMET ALAMETLERİ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirin Muhammedin ve âlihi ve sahbihi ecmaîn ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyu seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem. Ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr, el-iyâzü billâh. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُمَطَرَ النَّاسُ مَطْرًا عَامًّا، وَلَا
تُنْبِتُ الْأَرْضُ شَيْئًا.

Lâ tekûmu's-sâatu hattâ yumtare'n-nâsu mataran âmmen ve lâ tünbitü'l-ardu şey'a.

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı hem dünya hem âhirette cümlenizin üzerine olsun.

Metnini okumuş olduğumuz hadîs-i şerîf *Râmûzü'l-ehâdîs* isimli hadis kitabının 476. sayfasının altıncı hadîs-i şerîfi oluyor. Oradan itibaren, kaldığımız yerden okumaya devam ediyoruz.

Bu haftaki hadîs-i şerîfler alfabetik sıraya göre kıyametle ilgili hadîs-i şerîfler geldi. Hepsi *lâ tekûmu's-sâah* diye başlıyor. Bu haftaki hadîs-i şerîfler hep kıyamete dair olacak. Belki önümüzdeki hafta da aynı tarzda devam edecek. Belki ondan sonraki hafta da devam edecek. Alfabetik sıra öyle geldi.

Bu hadis kitabının alfabetik sırayla olmasının bir güzelliği var; sıradan ne gelirse onu okuyoruz. Kimseye bir taş atmak, iğnelemek vesaire maksadımız değil; kimin nasibine ne gelirse... Gittiğimiz yerlerde de kitabı yaşlı bir kimsenin eline veriyorum, “Hacı amca, aç şu kitabın bir yerini bakalım, Allahu Teâlâ hazretleri karşımıza ne nasihatleri çıkartacak...” diye; bir yer çıkıyor, onu okuyoruz. O

zaman kimse darılmıyor. Ama biliyorum, birisine bir ders gidiyor. Ötekisine bir taş gidiyor ama benden değil, Allah'ın nasibi, takdiri neyse o oluyor. Herkes dersini alıyor.

Yine böyle bir yerde açtık; “Bak, bu amca açtı, ben de okuyorum.” dedim. Sadece mescitlerin faziletine dair hadîs-i şerîfler geldi. Ben de dilim döndüğünce mescitlerin ehemmiyetini, faziletini anlattım. Meğer imamları beğenmeyen, kusurlu gören kardeşlerimiz var[mış.] Bir fikir ama ben onlara katılmıyorum. Maaş alıyor diye imamları beğenmiyorlar, daha başka bakımlardan beğenmiyorlar, arkasında namaz kılmıyorlar, evde kılıyorlar. Namaz kılmayan insanlar değil, mü'min insanlar da beğenmiyorlar. Ben hadîs-i şerîfleri okuduktan sonra, izah ettikten sonra ertesi sabah camiye gitmişler. Sevindim, elhamdülillah... Çünkü papaza kızıp oruç bozulmaz. Pireye kızıp yorgan yakılmaz. Peygamber Efendimiz ne tavsiye etmiş, o yapılır. Eğer görülen birtakım kusurlar varsa onlar düzeltilir.

a. Fasık Kimsenin Arkasında Namaz Kılmak

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Fâsık, fâcir veya takvâ ehli her imamın arkasından namaz kılınır.”

Kılacağız.

“Cuma kılın.” diye emredilmiş; kılacağız.

“Cuma kılınmaz, kılınmamalı.” diyorlar; katılmıyoruz. Çünkü âyet-i kerîme var, mensuh değil, hükmü kaldırılmış değil, iptal edilmiş değil:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ
الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ

Yâ eyyühe'llezîne âmenû izâ nûdiye li's-salâti min yevmi'l-cumu'ati fes'av ilâ zikril-lah¹ diye Cuma namazı kılmayı emrediyor.

Neyse, alfabetik sırada olması faydalı oluyor.

Şimdi bu alfabetik sırada kıyamete dair hadîs-i şerîfler geldi. Kıyametin kopmasından evvel birtakım alâmetler belirecek, birtakım

¹ 62/Cum'a, 9.

şartlar ortaya çıkacak, kıyamet ondan sonra kopacak diye Efendimiz'in pek çok hadîs-i şerîfi vardır. Bunlar alfabetik sırada aynı kelimelerle başlayanlar alt alta geldiler. Tesadüfen, tevâfukan alt alta gelmiş oldular.

Yalnız şunu hatırlatmak isterim kardeşlerime, mecmualarda da bazen yazılıyor:

“Kıyamet koptu kopacak, Mehdi çıktı çıkacak...” diyorlar.

Çok yaygın. Ve insanlar heyecan duyuyor; işlerini ona göre ayarlıyorlar, alış verişini ona göre yapıyor veya yapmıyor, yerleşmesini ona göre tanzim ediyor. Heyecanlı, içimizde yaşayıp duran fikirler bunlar...

Muhterem kardeşlerim!

Şunu hatırlatmak isterim ki; Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyurmuş:

İzâ mâte'l-insânu fekad kâmet kıyâmetuhû. “İnsan kendisi öldü mü onun kıyameti koptu.”

Onun işi bitti. İnsan öldü mü onun kıyameti kopmuştur; bitti.

“E o zaman kıyamet ne zaman kopacak?”

Belki bir dakika sonra, belki bir saniye sonra, belki bir gün sonra...

Bana göre, ben öldüm mü artık benden sonra ne olursa olsun, benim kıyametim kopmuş oluyor.

Muhterem kardeşlerim!

Sözü şuraya getirmek istiyorum; kıyametin kopmasından heyecan duymak lazım. Korkmak lazım, hazırlanmak lazım. Ama bu kıyametin zamanını uzak bir zamana atmayın. İnsanın bir an sonra eceli gelmiş de vakti bitmişse, bir an sonra kıyameti kopacak demektir. Daha hazırlıklı olun, öyle uzak, iki sene sonra olacak, beş sene sonra olacak, çıktı çıkacak diye değil... Yarına çıkacağımızı bilmiyoruz ki!

Râbiatü'l-Adeviyye, meşhur velî hanımlardan kadınlardan, tarih kitaplarına geçmiş bir mübarek hatun; sabahleyin kendisine kendi nefsine dermiş ki;

“Ey nefis! Sen bu sabah uyandın ya, bak haberin olsun, bugünün son günün. Tamam, başka gün yok, bugün öleceksin!”

E ölecek insan ne yapar?

Hadi ibadete düşermiş, hadi akşama kadar ibadet ve taat edermiş.

Akşam olunca, güneş battı mı yine nefisine dermiş ki;

“Ey nefis! Bak gündüz ölmedin, hadi kurtuldun ama bu gece son gecen, sabaha çıkmayacaksın!”

Hadi bakalım, sabaha kadar çalışırmış.

Meşhur olmuş öyle...

Hoşuma gidiyor. Bir kitapta:

Eline iki tane dirhem -yani para- geçmiş, bir avucuna birisini almış bir avucuna birisini almış, elleri sıkı böyle gidiyor. Hasan-ı Basrî hazretlerinin zamanında yaşamış. Hasan-ı Basrî hazretleri de mübarek bir kimse, Allah şefaathlerine nâil etsin. Demiş ki;

“Ey cennet hatunu, yumruklarını sıkmış böyle nereye gidiyorsun?”

Yumruklarını sıkmış da bir avucunda bir dirhem var, bir avucunda bir dirhem var, ikisi ayrı, bir avucunda birisi bir avucunda birisi, onu bu halde görünce;

“Nereye gidiyorsun ey cennet hatunu?”
diye ona söz atmış.

O da demiş ki;

“Yâ Hasan-ı Basrî, biliyorsun ki bu paralar bir araya geldiler mi fitne düzenlerler, fitne planlarlar. Onun için bunları birbirinden ayırıyorum, hemen vereceğim ki kurtulayım, fitne yapmasınlar.”

“İnsanları bu paralar birbirine düşürüyor. İnsanları bu paralar fitnelere sokuyor. İnsanları bu para hırsı günahlara sokuyor.” demek istiyor.

O insanlar öyle insanlarmış...

Ellerine para geçmez değilmiş ama geçen parayı hayra sarf ederlermiş. Bir gece ellerindeki paranın durmasına razı gelmezlermiş, sabaha çıkmadan dağıtırlarmış.

“E yarın ne olacak?”

Yevmün cedîdün rızkun cedîd. “Yeni bir güne yeni bir rızık, ne yapalım; dün veren Allah yarın vermez mi? Yarın da verir.” diye düşünürlermiş.

Biz ne yapıyoruz?

Ne olur ne olmaz, saklıyoruz. Depo ediyoruz, depo ediyoruz, depo ediyoruz; duruyor.

Allah yolunda sarf etmeyi bilmek lazım.

Muhterem kardeşlerim!

Allah hayrı herkese nasip etmiyor.

Hayrın nasip olması mühim bir şeydir. Bu bir ilâhî kanundur, herkes bunu bilmez. Çünkü zihinlerimiz aksi tarzda çalışıyor, çarklar tersine dönüyor.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadîs-i şerîfinde -çok bayıldım okuduğum zaman- buyurmuş ki;

Hediyetullâhi ile'l-mü'mini es-sâilu alâ bâbihî. “Mü'minin kapısında duran dilenci, Allah'ın ona hediyesidir.”

Dilenciden hediye olur mu?

Peygamber Efendimiz'in söylediğine göre olur.

Hayrı yapma imkânı senin kapına gelmiş, sen de çıkartıp “buyur” diyeceksin, sevap kazanacaksın. “Allah'ın hediyesi, işte kapına hazır göndermiş oluyor, daha ne istiyorsun?”

gibi, herhalde böyle anlamak lazım. Bir insana Allah hayır yapma imkânı vermişse ne mutlu! Hayır yapma imkânı vermemişse ne kadar yazık!

Sabah namazına kalkıp camiye gelebildin mi?

“Gelemedim hocam.”

Akşam kim bilir ne yaptın da ondan gelemedin. Allah seni huzuruna almamış. Allah Teâlâ hazretleri seni huzuruna kabul etmemiş. “Durmuşsun kapısında, kapıdan içeri kabul olmamışsın” demek o. Onun Türkçesi o, açıkça mânası o.

“Sabah namazına camiye gelebildim.”

Ne mutlu maşâallah!

Senin bu kadar paran var, bir hayır hasenât yaptın mı?

“Yapmadım.”

Allah sana nasip etmemiş demek ki... Çünkü Allah'ın paraya ihtiyacı yok.

Var mı?

Yok.

Parayı O veriyor, yaratan O, her şey O'ndan, zenginliği de veren O. Allah'ın ihtiyacı yok.

Niye bize sarf etmeyi emrediyor?

İnsan olalım diye, merhametli olalım diye, hemcinsimizin derdiyle dertlenelim diye, ilgilenelim diye...

Ben geçen gün... Trafikten, yolumuz uzun, sıkışacağız, akşam namazımız kaçacak. Güneş battı, akşamın vakti girdi, devam edersek köprü üstünde malum trafik kilitleniyor... "Hadi bir araya girelim." dedik, Kadıköy tarafından köprüye doğru gelirken bir namaz kılacak yer aramaya başladık. Minare gördük bir tane, "şuradan sapalım..." Saptık. Caminin yanına ulaşmak mümkün değil; amurdan! Yağmur yağdı ya, çamurdan caminin yanına arabayı sokacağım, saplanacak, sonra neyle çekeceğiz, çıkartacağız? Oraya gidemedik.

Hadi yol üstünde belki bir başka cami vardır diye biraz daha ileri gittik... Hakikaten mahallenin içinde ileriye doğru giderken bir cami daha gözümüze ilişti. Ona da gidemedik. Onun da yolu yokuş, onun da çamur,

onun da seller yollarını [kapatmış]. Ben arabayı oraya çıkartamam. Zaten çıkmaz, kayar. Oraya da giremedik. Nihayet daha içerilere girdik, mahallenin içlerine, baktım bir cami var, orada hemen indik kaya kaya, arabaya duvara tutunmasak 'cırt' ayağımız kayacak, 'pat' çamurun içine oturacağız. Her taraf çamur!

Namazı kıldık, çıktık; baktım bunlar benim hepsi kardeşim... Hepsi benim kardeşim... Çamurların içinde... Kimisi çizme giymiş, kimisi çizmesi yok, cebelleşe cebelleşe evlerine varmak için uğraşıyorlar. Sağ salim evlerine varabilirlerse iki saat çamurdan kurtulmak için temizlik yapmaları lazım, su varsa... Su yoksa... Ama ben temizlik yapmalarını tavsiye etmem.

Neden?

E sabahleyin işe giderken yine çamurlanacak.

Akşam gelirkenki o çamurları temizledin, sabah ne olacak?

Yine çamur olacak.

Ayıp! Çok üzüldüm!

Plansızız, programsızız, tembeliz, pisiz, pasaklıyız! Çamura yenilmişiz! Çamura tuşla mağlup!..

Kim?

Koskoca imparatorluğun merkezi olan, dâru's-sâade, dersaâdet, pâyitaht-ı müslimîn, İstanbul; çamura yenilmişiz, tuşla mağlup, çamur bizi yenmiş!

Burada mahalle olduğu zaman ilk işi yolunun yapılması lazım.

Bu insanların çamurdan kurtulması lazım.

Zengin olmak şart değil. İçimizde İslâm ruhu sönmüş. Kandilin yağı kalmamış, fitili bozulmuş; içimizde İslâm'ın ışığı yanmıyor, başka bir şey değil.

Yoksa bu mahallede kaç tane ev var?

Bir, iki, üç, dört, beş. Beş de burada, on. Her birinde üç tane kat; otuz kişi.

“Verin bakalım şu kadar para...”

“Param yok!”

“İn aşağıya, ırgat olarak çalışacaksın, paran yoksa...”

Bir pazar gününde insan o sokağı tanzim eder. Herkes kendi sokağını tanzim etti mi şehir sokakları muntazam olur.

O ev girintide, öteki ev çıkıntıda, yol oradan dönüyor buradan batıyor... Manevra yapacaksın; şurası bataklık, öbür tarafı kuyu... Bir yerden dönerken arabamın tekerleği [çukura] girdi...

Olmaz böyle şey! Kanıksamışız, aldırıyoruz.

Vaktimiz mi yok? Çok mu çalışkanız?

Hayır.

“Hocam” diyor oradaki esnaftan birisi, “şurada kahvede akşama kadar oturuyor. Çorba içmeye buraya geliyor. 200 liraya çorbayı içiyor, ondan sonra kalkıyor tekrar kahvehâneye gidiyor.”

E ne olacak, sabahtan akşama kadar?

“Parası yok. Pide yemeye parası yok, çorbayla idare ediyor.”

Yahu kahvede oturacağına Allah rızası için şu yolun çamurunu izale edecek bir ça-

lışma yapın; on kişi, yirmi kişi herkes bir so-
kağı temizlesin.

İnsanın içinde ruh olsa, birisi bir önüne
düşse bu işler hallolur. Ruh sönmüş, kardeşlik
duygusu kalmamış, kimsenin kimseden haberi
yok.

Dediler ki;

“Hocam sen şimdi burada namaz kılmaya
durdun. 12 Eyll’den önce gelseydin burada
kurşun vızılıtlarından duramazdın, kalamaz-
dın.”

Anarşi yuvasıymış... Sevgi kalmayınca...

Adam çamura girdi mi bu sefer çamursuz
yere düşman olur. O da doğru; bu sefer a-
mursuz yere düşman olur.

amursuz yerin köşklerinin sahipleri bi-
raz da oraya gitsinler. Gidelim. Fatih’te, Ka-
dıky’de, Moda’da, Kalamış’ta oturan kardeş-
lerimiz de biraz -ya çok uzak değil bir on ki-
lometre ileride- gidiversin, bir pazar günü o
gece konu tepelerine doğru yryversin.
Tebdil-i kıyafet eylesin. Bir şayak giysin, köy-
l elbisesi, kasketi giysin, bir dolaşsın. Padi-
şahlar tebdil-i kıyafet yaparlarmış ya, öyle bir

tebdil-i kıyafet dolaşırlar; bak para verilecek, hayır yapılacak ne yerler var, ne hizmetler var... Bir sokağı yapıversin, oranın fukarâsından dua alır.

Ben "Zenginlerimiz hayır yapmıyor." demiyorum; şahitlik ederim ki, şehadet ederim ki hayır yapmaya hevesli çok zengin var. Allah razı olsun. Ama nereye yapacağını bilmiyor. Yer bilmiyor.

Gayet kolay; git bir gecekondu mahallesine, otur bir kahveye, gir bir camiye, biraz etrafına bak; hemen yapılacak şeyi anlarsın. Ya suyu yoktur, ya yolu yoktur, ya yiyecek [bir şeyi yoktur]...

Geçenlerde arkadaşlar gazetede okumuş, ben onu bizzat kendim okuyamadım:

Adam iş aramış, aramış, aramış; bulamamış. Kaç gündür evde, yedi çocuk mu sekiz çocuk mu, ekmeği suya banıp yiyorlarmış. Kadın bu sefalete, bu acıya dayanamamış; öbür odada kendisini asmış!

Ya bu tarafta bazı insanların evinde yemekler fazla geliyor, ekşiyor da dökülüyor.

Organizasyon yok! Kimsenin kimseden haberi yok!

Bunlara hayır yapacak insan mı bulunmaz İstanbul'da?

Canımızı veririz. Ah birisi bir bildirse; "Şöyle bir hakiki fakir var." dese canımızı veririz. Ama organizasyon yok, bağlantı yok, sevgi yok, birbirimize ilgi yok!

İçimizde kandilin yağı bitmiş, ondan. Yoksa insan neler yapmaz...

Avrupalılar bu işleri bir asır, iki asır önce yaptılar. Paris'te yerin altı iki katlı, üç katlı diyorlar. Kanalizasyonlar, içinde ayakta yürüyebileceğin kadar mükemmel yapılmış olduğunu söylüyorlar. Ben Paris'i görmedim ama Münih'i gördüm, Kassel'i gördüm. Kassel diye bir dağ eteğinde bir şehir, Alman şehri. Dağın tepesine adam 50 metre mi daha [yüksek mi] Herkül heykeli yapmış; iki asır kadar önce, belki daha önce... Herkül heykeli yapmış, oraya kocaman 50 metre bir dev put, heykel dikmiş. Ama oradan şehre kadar bir kanal açmış, iki taraflı yol yapmış, kaç kilometre yol... Kaç asır önceden adamlar yollarını hal-

letmişler. Köy yoluna gittiğin zaman, çiftliğe gittiğin zaman bir asfalt...

E biz İstanbul'da çamura malup olmuşuz.

Kahroluyorum, çok üzülüyorum! Müslümanlığa sığmaz!

Çalışsak yaparız, bir hafta içinde yaparız. Doğru söylemiş vezir;

“Paşa, paşa! Sen bu milleti tanıyamamışsın. Bu millet dilerse kalyonlarının yelkenlerini atlastan yapar, halatlarını ibrişimden yapar.”

Bu millet öyle millettir ama ruh sönünce ne yapacağını bilmez; kahvede vakit geçirir...

Bir zenginden bahsettiler, fabrikası var, zengin, para kazanıyor. Kimsenin parasında gözümüz yok. Cumartesi pazar günü uçağa atlıyormuş, Afrika'ya arslan avına gidiyormuş. Zengin adam; ne yapacak, bizim gibi basit şeylerle vakit geçiremez ki, büyük para harcayacak, kendi çapına uygun para harcayacak, öyle eğlenecek. Tüfeğini alıyormuş, Afrika'da arslan avına gidip ondan sonra yine işe geliyormuş.

Kimisi böyle... Kimisi tokluktan yiyor yiyor, -ben de dâhil- göbekleniyor, ondan sonra geçirmeye başlıyor, ondan sonra hazmetmek için “Ne ilacı lazım?” diye doktor doktor dolaşıyor. Kimisi açlıktan ölüyor, kan kusuyor.

İrtibatsızlıktan.

Biz böyle değildik. Bizim dinimiz böyle değil. Bizim dinimiz birbirimizle kardeş olma dinidir, birbirimizle ilgilenmek dinidir, yardım etmek dinidir.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Kardeşin zalim de olsa yardım et, mazlum da olsa yardım et.”

Diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah! Mazlum kardeşe yardım etmeyi [anladık], tamam; zalime yardım etmek nasıl olacak?”

Sizin daha önce anlattığınız hadîs-i şerîflere göre biraz daha acayip gibi demek istiyorlar

Diyor ki;

“Zalimin zulmünü engellersin, o da ona yardımdır.”

Tembeli alıştıracadışız, vazifesini yapmayı ikaz edeceğiz. Yan gelip yatanı ayağa kaldıracadışız, kendimiz öne düşeceğiz. Peygamber Efendimiz cömertliği tavsiye ederken kendisi kucak kucak dağıtırıldı. Kendisi yanına bir şey biriktirmezdi ki... Kendisi bir gün tok iki gün aç gezerdi. Parasızlıktan değil, dağıtığından, yanında bir şey bulundurmadığından.

Kendisi numune olacak insanın ki gidip de başkasına “Sen git, şurada alış.” dersin olmaz.

Ama benim vaktim olsa... Ben bir meslek seçmişim şahsen, bizim mesleğimiz ilmiye mesleği; bizim vaktimiz oldu mu kitap okumalıyız, size anlatmalıyız. Ama emin olun benim vaktim olsa ben çizmeyi çekerim, o mahallenin yollarından birisini yapmaya oraya giderim! Buradan da kaç tane gönüllü arkadaş bulurum, cemaate “Yürü cemaat!” derim, orada o [işi] yaparım.

Öldük mü? Bir amurumu yenemeyeceğiz? Evelallah...

Pakistanlı bir P.T.T. genel müdürü geldi, Hocamız'ın sağlığında, camide sohbet ediyoruz. Adam dedi ki;

“Böyle boş durmayın, çalışın. Köylere gidin...”

“İrşat edin, hakkı söyleyin, milleti uyardırın, öğretin, terbiye verin...” demek istiyor. Millet bazı şeyleri bilmiyor.

Oradan birisi yanındaki arkadaşına yavaşca;

“Ya bu mevsimde de hava yağmurlu çamurlu, nasıl gideceğiz?” dedi.

“Ne diyor?” dedi.

Hemen o;

“Bu ne diyor?”

“Hiç” filan dedi.

“Ne dediğini söyleyin...” İsrar etti.

Söylediler, dediler:

“‘Bu mevsimde yollar çamurludur, yağmur çok yağıyor, öyle köylere filan pek varılamaz...’ gibi söylüyor...” deyince, adamcağz -Pakistan’dan buraya müslüman kardeşle-

rini ziyaret etmeye gelmiş, hakkı söylemeye-
başını salladı;

“Hey hey... Bu çamurdan korkan mücahitler... Hey gidi çamurdan korkan mücahitler hey!” dedi.

Ya çamurdan korkulur mu?

Allah hepimize İslâm'ın o güzel aktif ruhunu ihsan eylesin. İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olanlardır. Ömrümüzü çok hayırlı geçirmeyi nasip eylesin.

b. Kıyamet Alameti: Yağmur Yağar Topraktan Yeşillik Çıkmaz

Şimdi gelelim hadîs-i şerîfe:

Lâ tekûmu's-sâatu hattâ yumtare'n-nâsu mataran âmmen ve lâ tünbitü'l-ardu şey'a.

Bu hadîs-i şerîf Ahmed b. Hanbel'de, İbn Abdilberr'de ve sâir kaynaklarda Enes *radıyallahu anh'ten* rivayet edilmiş.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Lâ tekûmu's-sâatu. “Kıyamet kopmaz.”

Sâa, “saat” demek ama “hani o saat” demek.

“Hani o saat var ya...”

Elif-lam'lı gelmiş.

“Hani o saat” dediği ne demek?

“Dünyanın bozulma zamanı” demek.

“O bozulma zamanı gelmez, başa kopmaz, belirmez, ayağa kalkmaz, bir sene insanlara yağmur yağar da topraktan bir filiz, bir şeycik çıkmaz.”

Allah Allah... Yağmur yağacak da topraktan yeşillik çıkmayacak.

Neden?

Ben hiç tereddüt etmiyorum, içim gayet güzel, hepsini kabul ediyor. İçim hiç itirazsız bu hadîs-i şerîfleri kabul ediyorum.

Silivri'ye gittik, oradaki bir kardeşimiz dedi ki;

“Bu sene mahsulü iki defa ektiler.”

“Niye?” dedim.

“Çernobil radyasyonundan dolayı tohumları bozuldu, bitmedi, onun için ikinci sefer ekmek zorunda kaldılar. Kavunu karpuzu ikinci sefer ektiler.” diye söylediler.

Bu dünyada bizim bilmediğimiz daha çok belalar var, Allah göstermesin...

Biz şimdi etrafımıza bakıyoruz; şu caminin kubbesi altında bizim başımızın üstünde ne var?

Hava var.

Bu havanın içinde neler var?

Bildiğin şeyler var, bilmediğin nice şeyler var... Şu gaz var, bu gaz var, radyasyon var, dalga var, elektromanyetik dalga var, daha başka şeyler var... Kimisini ilim keşfetmiş, kimisini keşfedememiş. Biliyoruz ki burada bir sürü dalgalar var. Bu dalgaların bir kısmını biliyoruz, bir kısmını bilemiyoruz. FM dalgası olursa şöyle oluyor, amplitüt modülasyonu olursa şöyle oluyor, şu olursa bu oluyor... İlim adamları bir şey söyledi mi "Tamam, eyvallah." diyoruz, kabul ediyoruz. Biliyoruz, içinde bir şeyler var. Dedikleri de çıkıyor; çünkü radyoyu açıyorsun, dinliyorsun vesaire...

Allah'ın cezası, belası çeşitlidir. Kim bilir ne olacak?..

Bir sene şakır şakır, şakır şakır yağmur yağacak ama yerden ot bitmeyecek, bereket olmayacak.

Bugünkü gazetelerde, bakkalda göz gezdirdim: “Düzce’de çocuklar beyni açıkta doğuyor.” diye bir şey yazmış. Onu daha tahkik edeceğim neyin nesidir diye ama on çocuk doğmuş, beyinleri meydanda... Kafaları teşekkül etmemiş mi oluyor, ne oluyorsa... Çok da göz ucuyla bakınca insan... İyi, tam okuyamadım. Ama düşük çok oluyormuş.

Bu Çernobil belası Rusların bir [belası]; ne [felaketlere] yol açtı... Bilmediğin ne belalar oldu... Kimisinin saçı dökülüyor, kimisinin şöyle oluyor, burası böyle oluyor... Belaların çok çeşitleri var.

Allahu Teâlâ hazretlerine güzel kulluk edelim. Allahu Teâlâ hazretlerinin yolunca yürüyelim.

Allah bizi her türlü görünür görünmez beladan hıfz eylesin. Dünya ve âhirette âfiyet, saadet ve selamet ihsan eylesin. Allah bize kıyametin koptuğunu göstermesin. O belaların, o azapların, o işkenceli manzaraların hâlini bize tattırmasın. Huzur içinde ya-

şamak nasip eylesin. Has hâlis, samimi müslüman olmayı nasip eylesin.

Bizim büyüklerimiz -yaşlı insanların ifadesi- öyle derdi:

“Allahu Teâlâ hazretleri, kullar iyi olduğu zaman gün içinde gün yaratır.” derlerdi.

Gün içinde gün yaratır, zamanı Allahu Teâlâ hazretleri nasıl dilerse o tarzda ayarlar.

La yerüddü'l-kadâe ille'd-duâ'. “Dua, tazarru niyaz, güzel ibadet Allah’ın hükmünün değişmesine sebep olur.”

İyi kullar olursak Allah bize iyi günler gösterir. Çünkü kıyamet kopacağı zaman iyi kullar kalmayacak. Kıyamet kötülerin üzerine kopacak, onların başlarına patlayacak. Aşağıda göreceğiz...

Allah bizi ıslah eylesin.

Ama nasıl ıslah eylesin?

Lütfuyla ıslah eylesin; kahıryla, sillesiy-le, tokadıyla, gazabıyla değil. Lütfuyla, keremiyle, hakkı göstererek doğru yola irşad eylesin, ıslah eylesin.

İkinci hadîs-i şerîf:

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى لَا يُقَالَ فِي الْأَرْضِ: اللهُ اللهُ.

Lâ tekûmu's-sâatu hattâ lâ yukâle fi'l-ardı: Allah Allah.

Bu hadîs-i şerîf Tirmizî'de, Müslim'de, Ahmed b. Hanbel'de, İbn Abdilberr'de, İbn Hibbân'da, *Müstedrek*'te, Abd b. Hümejd'de, ve sâir kaynaklarda var. Enes *radiyallahu anh'ten* ve İbn Mes'ûd *radiyallahu anh'ten* rivayet edilmiş.

Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz;

“Yeryüzünde ‘Allah Allah’ diyen insan kalmayıncaya kadar kıyamet kopmaz.”

Yeryüzünde “Allah” diyen insan kalmayacak. Demin dedim ya; iyiler gidecek, kötüler kalacak diye... İnançsız, dinsiz insanlar türeyecek; Allah’a inanmayacaklar, Allah’ın gazabı onların başına gelecek. “Allah” diyen insanlar kalmayacak, hepsi ölecekler. “Bir duman gibi bir şey çıkacak, onları koklayacak, onu teneffüs eden mü’minler ruhlarını teslim edecek...” diye de başka hadîs-i şerîf-

lerde izahat var. Ama "Allah Allah" diyenler durdukça dünya da duracak.

O halde biz Allah'ı unutmayalım. Allah'ı zikrederim. Allahu Teâlâ hazretlerinin yolunda olalım, ibadetinde olalım. Hâlisâne kulluk edelim. Günahlara dalmayalım. Günahlara heves etmeyelim.

Allah'ın günahları -günah yolu- toplasan azdır, kıyıdadır kenardadır. Öteki; *arzullâhi vâsia*, helaller sevaplar tarafı geniştir.

E bu kadar geniş tarafta bula bula bu günah tarafına mı yolunu yürüttün? Oraya mı gidiyorsun?

O tarafa gitme, sevaplı yoldan yürü.

Bir insan hiç günah işlemeyen yaşayamaz mı?

Çok rahat yaşar. Gözünü kapasa cennete dümdüz gider.

Neden?

Sevap tarafı geniştir; günah tarafı, yasaklar tarafı azdır.

İçki içme. İçki içme ama meyve suyu iç, ayran iç, gazoz iç, içinde alkol yoksa şunu

bunu iç, meşrubâtın her çeşidinden neyi içmek istersen iç. Sadece aklını aldığı için, seni deli divâne yerine düşürdüğü için, seni rezil rüsva ettiği için, çamurlara yuvarladığı için, ailenin yuvanın tadını kaçırdığı için, sıhhatini bozduğu için Allah yasak etmiş. Allahu Teâlâ hazretleri kötü şeyleri yasak etmiş, iyi şeyleri yasak etmiş değil ki... Bu kadar helal gıda var; buyur, âfiyet olsun, ye iç, Allah'a şükret. Helal yolda yürü, namusunla yaşa...

Helal kazanç kapıları hepsi kapandı da ille harama gitmek mecburiyeti mi var?

Hayır.

Haram yolu azdır. Ama şeytan insanın önüne olta gibi atar. Balığın önüne bizim yemi sarıp da denize attığımız gibi şeytan insanın önüne haramı tatlandırarak atar; yuttun mu gittin! O haramı yuttun mu artık şeytanın tuzağına düşersin. Onun için direteceksin, direktmeyi öğreneceksin.

Diretmeyi öğreneceksin, ne demek bu?

Nefsine hâkim olmayı öğreneceksin.

“Nefis ne demek hocam?”

“Nefis” denilen şey, insanın kendi içindeki mânevî varlığı, kendisi. Kendine hâkim olmayı öğreneceksin. İçinden gelen her lafa “eyvallah” demeyeceksin, kontrolden geçireceksin. İçin bir şey diyor, sen de yapıyorsun. İçin bir şey diyor, hemen yapıyorsun, olur mu? İyi şey söyler, kötü şey söyler... İyisini yapacaksın, kötüsünü yapmayacaksın. Bazen iyi şeye hiç yanaşmaz, hiç istemez.

“Yahu kalk şu işi yap!”

“İı, canım hiç istemiyor!”

İşte istemeye istemeye onu yapacaksın. İyi şey ise, o “istemiyor” dedi diye inadına yapacaksın! Nefsinin inadına gitmeyi öğrenmezsen iyi müslüman olamazsın.

Nefsine, şu nefs-i emmâreye inadına gitmeyi öğreneceksin. Çünkü nefsi emmare iyi şeyi istemez, kötü şeyi ister. “Kalk, gezelim. Gel, eğlenelim. Kalk, şu haltı yiyelim, şu naneyi yiyelim...” Böyle der. İyi şeylere gelince de; “Yok, istemem!” der. Hastalanır, binbir tane mazeret uydurur, sızıldanır, acındırır. Ona hiç yüz vermeyeceksin. Ona merhamet yaramaz. Aklına danışacaksın, iradenle yürüyeceksin.

Bunun çeşitli yolu, çeşitli tabirleri var.
Avrupalı diyor ki;

“İradene hâkim ol.”

Biz diyoruz ki;

“Nefsine hâkim ol.”

Çünkü insanın içinde nefis denilen bir varlık var, bu terbiye olmazsa kötülükleri emreder; terbiye olursa ıslahı mümkündür. Düzeltirsin, terbiye edersen, adam olur, iyilikleri ister. Oturtursun; “Yok, ben oturmayayım, çalışayım biraz.” der. “Yahu yeter, yoruldu!” dersin; “Yo, benim hayırlara koşmam lazım, bu ömür fânî.” der, “Şuradaki kardeşlerim muhtaç.” der. Bu nefis ıslah olursa, müslüman olursa, İslâm’a gelirse, akla teslim olursa o zaman insan çok hayırlara erer. Onun terbiye edilmesi lazım.

Muhterem kardeşlerim!

İslâm bunu terbiye ediyor. İslâm’ın içinde bu var. İslâm’ın içinde nefsi terbiye etme ilmine “tasavvuf ilmi” derler. Tasavvuf ilmine karşı çıkma. “Vay! Dervişlik, tekke, ‘hu’ diyor!..” değil; bu iradenin terbiyesinin başka yolu yoktur! Bu irade terbiye olmadığı zaman

insanlar arslan kaplan gibi, canavar gibi kesilir; ne yapar yapar, ille millete, çevresine, herkese zarar verir. İlle haramı yer, ille haksızlığı yapar, ille rüşveti [yer]. Bunun mutlaka terbiye olması lazım. Bu başka yerde böyle terbiye olmaz. Bunun terbiye yeri, usûlü asırlardan beri dinimizin kaynaklarında belirtilmiş ve tatbik edilmektedir. Onun için ona itiraz etmemek lazım.

“Efendim bazıları da miskinleşmiş de...”

Canım tek tük yanlış misaller koca bir zümreyi [karalamamalı].

İzmir’de bir öğretmen, arkadaşının cebinden çantasından paraları çalmış. Öteki kadın öğretmenle hırsızlık yapmışlar. Şimdi bütün öğretmenleri boyayalım mı?

Askerin bir tanesi ordudan cephaneyi almış, dışarıya satmış. E divân-ı harbe verilmiş, muhakeme edilmiş, ihraç edilmiştir. Bütün orduyu kötüleyelim mi?

Memurun bir tanesi vazifesini suistimal etmiş, rüşvet yemiş. Bütün memurları kötüleyelim mi?

İşin aslı, doğrusu, memlekete ordu lazım mı değil mi?

Lazım.

Öğretmen lazım mı değil mi?

Lazım.

Şu lazım değil mi?

Lazım.

İnsanın nefsinin terbiye edilmesi lazım mı?

Lazım. Tamam, senin itiraz ettiğin taraflara düşmemek şartıyla bu işin de lüzumunu sen kabul et, şu nefsi terbiye etmeye çalış.

Seneler geçiyor, insan adam olmuyor. Eski tamam eski tas, hiç değişmiyor. Yine dalına bastın mı çocuktan beter olur. Yine biraz üstüne vardın mı delirir, zıvanadan çıkar. Olmaz! Hani terbiye olacaktık? Hani insân-ı kâmil olacaktık? Hani güzel huylarla huylanacaktık? Hani faydalı insan haline gelecektik?

Biz hiç terbiye kabul etmeyecek miyiz?

Düzelmemiz lazım. Bu yolda yürümemiz lazım.

Allahu Teâlâ hazretleri hakkı görmeyi nasip eylesin.

“Efendim filanca yerde şöyle yapıyorlarmış da böyle yapıyorlarmış...”

Canım öyle yapan yanlış yolda, tamam, onu yapma; doğrusunu bul, doğrusunu yap!

c. Kıyamete Alameti: Zaman Bereketsiz Hale Gelir

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَتَقَارَبَ الزَّمَانُ، فَتَكُونَ
السَّنَةَ كَالشَّهْرِ، وَالشَّهْرُ كَالْجُمُعَةِ، وَتَكُونَ الْجُمُعَةُ
كَالْيَوْمِ، وَيَكُونَ الْيَوْمُ كَالسَّاعَةِ، وَتَكُونَ السَّاعَةُ
كَالصَّرْمَةِ بِالنَّارِ.

Lâ tekûmu's-sâatu hattâ yetakârebe'z-zemânu fe-tekûne's-senetu ke's-şehri ve's-şehru ke'l-cumuati ve tekûne'l-cumuatu ke'l-yevmi ve yekûne'l-yevmu ke's-sâati ve tekûne's-sâatu ke'd-darimetri bi'n-nâri.

Tirmizî'de ve Ahmed b. Hanbel'de yine Enes *radiyallahu anh'ten* rivayet edilmiş. Tirmizî *hadîsun ğarîbun* diye tavsif eylemiş.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki... Bu mânayı başka hadisler destekliyor. Diyor ki;

“Kıyamet kopmaz, zaman yaklaşmadıkça, sıkışmadıkça, azalmadıkça, bereketsizleşmedikçe.”

Zamanın bereketi kalmayacak.

Nasıl olacak?

Fe-tekûne's-senetu ke'ş-şehri. “Bir sene bir ay gibi oluverecek.”

‘Pırt’ geçiverecek.

“Ve bir ay, bir cumadan öteki cumaya kadar, bir hafta gibi oluverecek. Bir hafta, bir gün gibi oluverecek. Bir gün, bir saat gibi oluverecek. Bir saat, ateşin içinde insanın bir yanıklık çekivermesi gibi olacak, iç yanıklığı gibi oluverecek.”

Yani bir nefeslik, çabucak geçiveren bir şey olacak. Zamanın bereketi kalmayacak.

Tabii bu nasıl bir şeydir? Bunun hakikati nedir?

Allahu a'lem; “zaman” dediğimiz şeyin ölçüsü; ayın, güneşin, dünyanın hareketlerine

bağlanmıştır, değil mi? “Bir sene” dediğimiz şey, dünyanın güneş etrafında bir dönüşüdür. “Bir ay” dediğimiz şey, bunun 12’de 1’idir; veyahut İslâmî takvimde, Arabî aylara göre ayın bir hilâl hâlinden tekrar ikinci hilâl hâlinde -akşam vakti- görünmesine kadar geçen zamandır. Bu 12 [ay] 354 [gün] eder. Bir gün, dünyanın kendi mihverî ekseni etrafında bir tam dönüş yapması kadar geçen zamandır.

Peki, bu dönüşlerin hızları değişiverirse ne olur?

O zaman değişir, hepsi altüst olur.

Bu hareketler belli bir ölçüde gidiyor da biz her şeyi eşit kabul ediyoruz. Dünyaya “deh” deyiverse Allahu Teâlâ hazretleri, hızlansa, veya dönüşü yavaşlasa, veya güneşe göre dünyanın duruş şekli değişse ki zaten gök hadiselerinde büyük değişiklikler olacağı kıyamet [alâmeti olarak] biliniyor; yıldızlar dökülecek, şöyle olacak, böyle olacak diye... Demek bu düzen bozulduğundan bu zaman birimleri hakiki hâliyle de kısalacak olabilir. Yani o zaman dünya güneşin etrafında bir

senede dönmek tarzında değil de 'fırt' diye bir ayda dönecek, çabuk dönecek olabilir.

Bu ne demektir?

Dünyanın güneşe yaklaşması demektir. Eğer böyleyse mâna, o zaman bugünkü yörünge dediğimiz gezdiği yerden güneşe daha yakın bir yere kayması, güneşe doğru gitmesi demektir. Güneş de zaten atomların patladığı, enerjinin fışkırdığı, alevlerin dünyanın bilmem kaç misli boylarında yükseldiği bir yer. Oraya yaklaştı mı zaten dünya bitti... Güneşin çekiminin mevcut dengeyi bozup da dünyayı kendisine çekmeye başladığı zaman zaten dev lokmayı yutmaya hazırlanıyor demektir. Dünya güneşe doğru gidiyor demek, yandı demek. Zaten şimdiki nizamdan şöyle birazcık bir kaysa mevsimler altüst olur. Yazın sıcaktan her taraf kavrulur, kışın soğuktan her taraf çatır çatır donar. Allah öyle bir nizam koymuş ki karış karış, santim santim; santimini değiştiren bozulacak bir nizam, öyle ayarlı, öyle güzel, öyle mükemmel, öyle hikmetli... Bundan dolayı zaman kısalacak olabilir.

Bir de mânevî bir kısalma [olabilir]. Sene 365 gündür, bir gün 24 saattir; bu normal bugünkü birime göre aynıdır da değişmeceli mânada öyle hızlı geçecek ki ömür, öyle bir telaş içinde geçecek ki... “Nasıl geçtiğini anlayamadım... Benim ömrüm rüzgâr gibi geçti.” diyor. Sen de aynı seneleri yaşadın, ben de aynı seneleri [yaşadım.] Ne demek bu “rüzgâr gibi geçti”?

“Anlayamadım ki; bir esti geçti, bir de baktım saçım ağarmış, sakalım ağarmış, filanca yaşa gelmişim, belim bükülmüş, dizim sızlıyor, ağrıyor... Ben bu hayattan bir şey anlayamadım; ne tadını anladım ne de nasıl geçtiğini anladım; ömür bitiverdi.”

Mecâzen insan ömrünün tadını çıkartmadan, bereketini alamadan, salih ameller işleyemeden bir hır gür telaş içinde ömrü bitiverir, böyle de olabilir. Mânevi bir mâna, bu tarzda da olabilir. Hakikaten, şimdiki zamana, bugünkü yaşayışımıza bakılırsa; gerçekten insanlar akşamı nasıl ettiğini anlamıyorlar, bir telaş içinde ne olduğu bilinmiyor.

İmam Suyûtî *rahmetullahi aleyh* hazretleri, meşhur alim, büyüklü küçüklü 500 küsur eser yazmış. Tefsirden tarih kitabına, fıkıh kitabına varıncaya kadar, en büyük hadis kitabını yazmaya varıncaya kadar, şu bizim okuduğumuz bu hadis kitabına da kaynaklık etmiş olan kitapları yazıncaya kadar büyüklü küçüklü o kadar çok eser yazmış ki... Hayatını inceleyen alimler diyorlar ki;

“Bu adamcağız 50 küsur yaş yaşamış. Biz 50 yaşına geldik, daha bir baltaya sap olamadık, ortada bir hayrımız yok. Bu kadar eseri bu adamcağız eline kalemi almış olsa, hiç yorulmadan cızır cızır, cızır cızır, elektronik [daktilo] gibi yazmış olsa bile bu kadar sayfayı acaba nasıl doldurdu, bu ömre nasıl sığdırdı?!” diye şaşıyorlar.

Yani “Bu 50 yaşta bu kadar işi nasıl yapmış?!” diye hayret ediyorlar.

Allah bereket verdi mi öyle olur.

İmam Gazzâlî de öyle; 50 yaş kadar yaşamış ama asırlar boyu tesiri devam eden kitaplar yazmış, koca koca eserler yazmış.

İslâm alimleri böyle. Allah ömürlerine İslâmî yaşayıştan dolayı, Allah'ın emirlerine itaatten dolayı bir hayır ve bereket veriyor, bir verimlilik ihsan ediyor; her şeyi bol oluyor. Evet 50 yıl yaşamış ama 200 yıl yaşayan insandan daha çok işler yapabiliyor. Ötekisi 70 yaş yaşamış ama bir baltaya sap olmamış, bir hayır yapmamış, arkasında bir eseri yok.

Bizim üniversitedeki profesörlerden bazıları vardı, itikâdı bozuktu; ben acırdım, kızardım; bir baltaya sap olmadı, arkasından bir hayırlı halef yetiştirip bırakmadı, hayırlı bir insan bırakmadı. Hiç olmazsa yeri boş kalmayacak gibi bile [olmadı...]

Hayırlı insanlar çok şeyler yapıyorlar. Belki bu âhir zamanda insanlar hayırsızlaşacağı için Allah zaman bereketini alacak, zamanın nasıl geçtiğini anlayamayacaklar.

Adama soruyorsun:

“Ne kadar maaş alıyorsun?”

“350 bin lira maaş alıyorum.” diyor.

Bu kadar para bitmez yahu harcamakla...

“Ne bitmemesi! Buraya bu kadar borcum var, buraya bu kadar borcum var. Üstelik hanım da çalışıyor, çocuk da çalışıyor...” diyor.

Allah Allah, öbür tarafta öbür adama soruyorsun:

“Kaç para alıyorsun?”

“45 bin lira alıyorum.”

“Ev kendinin mi?”

“Yo, gecekonduda kiradayım.” diyor.

Kendi çocuklarına bakıyor. Bir de arkadaşları ölmüş de onun iki tane çocuğuna yetimine de bakıyor. Bilmem kime de hayır yapıyor...

Rakamları belki farklı söyledim ama Ankara’da böyle duydum.

Birisi o zaman duyduğuma göre 10 bin küsur lira para alıyormuş; hem kendi ailesine bakıyor, hem kirada, hem de başkalarına bakıyor, hem de başka yere de yardım ediyor. Bu kerâmet, yani Allah’ın onun parasına bereket vermesi.

Ötekisi de yüz binlerce para alıyor; daha maaş günü “Akşamüstü yanımda şu kadar para kaldı.” diyor. Ya bu sabah maaş aldın mı? Oraya taksite vermiş, buraya bilmem nereye vermiş; bereketi yok.

Paranın bereketi olmadığı gibi ömrün de bereketi olmayabilir.

Allah bizim kesemize bereket versin. Ömrümüze bereket versin. Salih amellerimize hayır ve bereket ihsan eylesin. Bu durumlara düşürmesin.

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ إِلَّا وَطَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرُونَ عَلَى
النَّاسِ، لَا يُبَالُونَ مَنْ خَذَلَهُمْ، وَلَا مَنْ نَصَرَهُمْ.

Lâ tekûmu's-sâatu illâ vetâifetün min ümmetî zâhirûne ale'n-nâsi lâ yubâlûne men hazelehüm ve lâ men nasarahüm.

Bu yeni bir hadîs-i şerîf. Kaynağı İbn Mâce. Muâviye *radiyallahu anh*'ten rivayet edilmiş. Ve Ömer *radiyallahu anh*'ten de buna benzer bir hadîs-i şerîf *Müstedrek*'te rivayet olunmuş.

Bu Muâviye *radiyallahu anh*, o sahâbe olan Emevî devletinin başındaki olan mıdır,

aynı isimde başka bir şahıs mıdır? Şerhte bir izah yok. "Muâviye" diyor. *Radıyallahu anh*, sahabe, ondan rivayet edilmiş.

"Kıyamet kopmaz, ümmetimden bir tafenin, bir grubun, has ümmetimin insanlara galip hâkim olması tahakkuk etmedikçe..."

Yani has müslümanlardan bir grup bütün insanların tepesinde onlara hâkim olacak. Onların o hâkimiyeti tahakkuk etmedikçe kıyamet kopmaz, ille o olacak, çare yok.

Lâ yubâlüne. "Onlar aldırılmazlar." *Men hazelehüm*. "Kendilerine yardımı terk edenlere, -ortada cascavlak bırakıverenlere- yardım etmeyenlere aldırılmazlar."

Ve lâ men nasarahüm. "Yardım edenlere de aldırılmazlar."

Başka insanlar onlara gelsin, yardım etsin veya yardım etmesin aldırılmazlar. Allah ehli insanlar çalışırlar. İnsanlara hâkim olacaklar.

İstikbal kimin?

İstikbal İslâm'ın. O bakımdan korkmayın. Allahu Teâlâ hazretleri bizi İslâm'la şerefli-
dirdi ya, çok şükür; *elhamdülillah alâ*

ni'meti'l-İslâm ve tevfîki'l-imân ve hidâyeti'r-rahmân. Bizim sırtımızı kimse yere getiremez.

E saldırırlar?

Ya saldırısın... Bütün cihan halkı toplansın, saldırısın; çarpışırım, ölürsem şehit olurum, sırtım yere gelmez ki, *âlâ-yı illiyyîn'e* çıkarım. Sağ kalırsam, yenersem, zaten kazanmışım, muzaffer insan olurum, göğsümü gere gere şerefimle dolaşırım.

Müslümanın sırtını kimse yere getiremez. Ne Amerika getirir, ne Rusya getirir, ne Bulgaristan getirir, ne Yunanistan getirir, ne bilmem ne belası...

"Kimi yamyam kimi bilmem ne bela" dediği gibi Mehmet Akif'in, hiç kimsenin bize bir zararı olamaz. Biz müslüman olduk mu kimse bize zarar veremez.

Sonra, Allah bir insanı korumayı murad etti mi, "Ben şu kulumu koruyacağım."; cümle cihan halkı bir araya gelseler, ona zarar veremezler. Bu böyledir. Hz. İbrahim misaldir. Cümle cihan, cümle şehir halkı o zaman hepsi toplandılar, Hz. İbrahim'i yakamadılar.

Ateşe atacaklar, yakacaklar; göreyim seni, yaksın bakalım! Yakmadı. Firavun ordusuyla Musa *aleyhisselam*'ın peşine düştü, yakalayacak, cezalandıracak, mümkün mü? Yapamadı; kendisi boğuldu gitti. Kendisi tam boğulacağı sırada; “Ben de benî İsrail'in inandığı, Musa *aleyhisselam*'ın inandığı Allah'a inandım.” dedi, o en sonunda dize geldi... Onun için, Allah bir insanı korudu mu bir şey olmaz.

İstiklal harbine, cihan harbine katılmış, madalyası olan bir muhterem zâtı ziyarete gitmiştik. Allah rahmet eylesin. Dedi ki;

“Çocuklar, Allah insanı öldürmezse insan ölmüyor. Ben askerî kıtalar, birlikler arasında muhabere subayıydım. Çantamı, haberi koyardım, ata atlardım, o birlikten o birliğe giderken düşmanların mermileri ‘cıv cıv vız vız’ sağımdan solumdan geçerdi; bak, hâlâ sağım!”

Suriye'de Halid b. Velid hazretlerinin türbesinin olduğu yerde camisi vardı oraya da bir âbide dikmişler. Büyük kumandan, çok zafer kazanmış kimse.

O âbidede -Arapça olarak- yazmış:

“Şu benim vücudumda bir ok saplanmadık veya bir kılıç izi bulunmayan veya bir mızrak yarası olmayan bir karış yer bulamazsın.” diyor, Halid b. Velid.

Bacağını açsan yara izleri var, göğsünü açsan yara izleri var, ensesine baksan yara izleri var, koluna...

Bir karış sâlim bir yer yok, her tarafında ille bir yara izi [var].

Ve hâ ene emûtu alâ firâşî diyor; “İşte görüyorsunuz, yine yatağımda ölüyorum!” diyor.

O kadar harbe çıkmış, yüzlerce muharebeye girmiş çıkmış, Bizanslılar’ın karşısına gitmiş, falancalara gitmiş, falancalara gitmiş, o kadar harbe darbe girmiş çıkmış; *ve hâ ene emûtu alâ firâşî* “Görüyorsunuz, işte yatağımda ölüyorum.” diyor.

Felâ nâmet a’yunü’l-cübenâ’. “Korkakların gözleri uyumasın.” diyor.

Demek istiyor ki; “Korkaklar, korkmayın; Allah öldürmezse öldürmez.”

Bu ölüm bir defa olacak, bu da beni çok rahatlatıyor, onun için size de söylüyorum.

Kaç defa öleceğiz?

Bir defa öleceğiz.

Zamanı geldiği zaman Allah verdiği ömrü geri almayacak. “Şu kuluma şu kadar ömür verdim.”, o emri geri almayacak. Bir defa öleceğiz. O halde bizi öldürmeye götürdükleri zaman o vakit gelmediyse öldüremezler. Öldürmemizin vakti geldiği zaman, canımızı teslim etme zamanımız geldiği zaman da onu kimse geri bırakamaz. Ne doktorlar, ne ameliyatlara, ne ilaçlar, ne Amerika, ne İsviçre, ne Fransa, ne İngiltere geri bırakamaz.

Onun için biraz yere sağlam basalım, merdâne basalım. Er gibi, kimseden korkmayalım. Vazifelerimizi bilelim.

Korkacağımız ne?

Allah’a karşı kulluk vazifelerimizi iyi yapamıyorsak korkalım. “Yapamadım. Yine bugün her şeyi karıştırdım yâ Rabbi! Yine güzel kulluk edemedim.” Ağla ağlayabildiğin kadar... O zaman, o gün Allah’a güzel kulluk yapamadıysan akşam[dan] sabaha kadar ağla.

Allah’a güzel kulluk yapabilirsek bize kimse zarar veremez. Onun için Allah yolunda

merdâne [yürüyelim]; dünya biraz yiğit görsün. Her taraf korkaklarla doldu, biraz da yiğitlerin olduğunu anlasınlar; millet kahramanların, yiğitlerin olduğunu bilsin. “Bizi kimse korkutamaz!” diye, merdâne dolaşan insanlar olduğunu bilsinler biraz.

d. Kıyamet Alameti: Fırat Nehrinde Altın Madeninden Bir Dağ Çıkar

Diğer hadîs-i şerîf:

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّىٰ يَحْسُرَ الْفُرَاتُ عَنْ جَبَلٍ مِّنْ
ذَهَبٍ، يَقْتَتِلُ عَلَيْهِ النَّاسُ فَيَقْتَتِلُ تِسْعَةَ أَعْشَارِهِمْ.

Lâ tekûmu's-sâatu hattâ yahsure'l-furâtu an cebelin min zehebin yaktetilu aleyhi'n-nâsu fe-yaktetilu tis'atu a'şârihim.

Bu hadîs-i şerîf...

Hattâ yahsure'l-furâtu an cebelin min zehebin. “Fırat nehri altından, zehebden, gümüşe benzer o kıymetli madenden bir dağ ortaya çıkartmadıkça kıyamet kopmaz.”

Fırat nehrinde bir altından dağ meydana çıkacak; o meydana çıkmadıkça kıyamet kopmaz.

O dağ meydana çıkacak ama ne olacak?

Yaktetilu aleyhi'n-nâsu. Altın kıymetli maden ya, insanlar onun üzerinde mücadele edecekler, savaşıacaklar. “Bu benim, bu benim! Sen alacaksın, ben alacağım!” Altın hırsı var ya, çarpışacaklar.

E ne olacak?

Fe-yaktetilu. Kenarda, herhalde bir de başka rivayeti de olduğu anlaşılıyor; *fe* yerine *hattâ* şeklinde de varmış. Bir rivayette de *hattâ yaktetilu* diye geçiyormuş.

Fe-yaktetilu veyahut *yuktetelu tis'atu a'şârihim.* “Ondan dokuzu ölecek. Ondan dokuzu ölünceye kadar...”

Evet, bir başka rivayette de *yuktelu* diye de geçiyormuş, “öldürülecek, katledilecek” diye geçiyormuş.

İnsanların onda dokuzu ölecek.

Bu kıyamete ait bir hadisedir. Bizim bu barajları yapan arkadaşlar vardı, mühendis arkadaşlar, profesör arkadaşlar vardı. Bu barajlar, hani Keban barajı, Karakaya barajı, adlarını unuttuğum bir sürü barajlar...

Tabii biz bu barajları yaptıkça ne oluyor?

Suları biz biriktiriyoruz, topluyoruz, aşığı taraftaki sular azalıyor. Biz hem Suriye'nin istifade edeceği hem Irak'ın istifade edeceği suları azaltıyoruz; çünkü biz topluyoruz. Nehrin önüne 200 küsur metre yüksekliğinde duvar örüyoruz. 200 küsur metre ne demek, söylemesi dile kolay... Şu gördüğünüz o Beyazıt kulesi 85 metre. 3 kere 8, 24. 3 tane Beyazıt kulesi kadar yüksekliğinde vadiye duvar yapmışız ki nehri tutsun diye. Siz onun arkasında birikecek suyu düşünün... Keban [barajı] haritada görünen koca göl oldu. Yani orada ne kadar büyük su birikti...

E peki burada su birikince ne olacak?

Bizim böyle hadisleri okumuş olan bir mühendis kardeşimiz diyordu ki;

“Galiba biz Fırat'ın meydana çıkartacağı altın dağının ortaya çıkmasına hazırlıyoruz.”

Çünkü suyu kesince nehrin yatağında bu sefer altında olan şey belli olacak. Ya bu hakikaten altındır, bilmiyoruz, ileride bu hadiselerle karşılaşanlar görecekler; ya da altın gibi kıymetli bir şeydir.

Mesela barajlar yapıyorlar, barajlardan elektrik hâsıl oluyor. Elektrik de her şeyde kullanılıyor. Ona “beyaz kömür” diyorlar. Kömürün beyazı olur mu? Kömür kapkara olur. “Beyaz kömür” ne demek? Yani elektrik enerjisine “beyaz kömür” diye ad koymuşlar. “Filanca memleket beyaz kömürü şu kadar istishâl ediyor.” Beyaz kömür yok, ak pak kömür yok; elektrik enerjisi...

Belki buradaki altın dağından maksat da acaba mânevî başka değerli bir şey mi? Veyahut petrol mü?

Orta Doğu’da bu kavgalar neden kopuyor?

Muhterem kardeşlerim!

Belki bazı kimseler teferruatından bu işi anlamaz. İstatistiklerden istifade eden birinci sınıf mütehassıs kardeşlerim söylediler ki; Rusya’da mevcut petrol rezervi, yerin altındaki ‘hup’ diye yukarı çektikleri zaman elde edecekleri petrol -Rusya’nın neresinde çıkıyorsa, Kafkasya’da Kırım’da, şurada burada- bütün petrol rezervi yedi senelikmiş! Yedi sene sonra adamların petroleri bitiyor. Amerika’daki de sekiz veya dokuz seneymiş. Yani

ikisi de on seneden aşağı. Belki rakamlarda, söyleyende bir hata olabilir, benim nakletmemde [bir hata] olabilir ama on seneden bir az zaman kalmış; petrolleri bitiyor. Amerika'nın da bitiyor, Rusya'nın da bitiyor. Buna mukabil, Orta Doğu'da Kuveyt'te 90 yıllık petrol varmış. Suudi Arabistan'da 50-60 yıllık petrol varmış.

Kavga petrolün başında kopuyor, haberi-niz olsun, bilesiniz.

Adamlar petROLSÜZ kalmamak için dolap çeviriyorlar, düzen tanzim ediyorlar, halkları birbirine düşürüyorlar. Yıllar yılı, asırlar asrı komşu olarak yaşamış, birbirine dost olan insanları birbirleriyle savaştırıyorlar.

Birisinin silahı kalmadığı zaman ona silah satıyor. O biraz ileri gittiği zaman bu tarafa silah satıyor. O arada "Bak, bu sana fazla tehdit yapıyor, ben seninle bir anlaşma yapayım, senin memleketinde bana üst ver, uçaklarımın yer ver, askerlerime imkân tanı; yoksa karışmam, bak bu ilerliyor." diye onu kışkırtıyor, onun memleketine yerleşiyor, çörekleniyor, yılanın kıvrım kıvrım çöreklendiği gibi... Ondan sonra öbür tarafa yardım ediyor.

Bu tarafa silah verdiği zaman öbür tarafı da satalitlerden, uzay araçlarından o karış karış takip ediyor. Asker nereden nereye gitmiş, nereye top yerleştirmişler, yukarıdan fotoğraflarla bunlar alınıyor. Hatta nerede ne var, yol, asker vs...

Hatta Türkiye'nin hangi tarlalarında kaç dekar buğday var, kaç dekar arpa var, ne kadar tütün ekmişler, gizli yerlerde haşhaş ekimi var mı yok mu; adamlar yukarıdan göz-lüyor.

Bana renkli haritalarını gösterdiler. Satıyorlardı. Adam bir paftasını 4 bin dolara satıyor. Suudi Arabistan'ın şurasında şu maden var; fotoğrafta madenine göre rengi başka görünüyor. Türkiye'nin şurasında şu var...

Adamlar ileri gitmiş; biz yatarken, biz çamura mağlup olurken adamlar havaya çıkmışlar, fezaya çıkmışlar.

Şimdi onlar bu petrolün kaynaklarına sahip olmak için Lübnan'da kavga, Irak'ta kavga, Suriye'de kavga; milletleri birbirine düşürüyorlar.

Neden?

İman yok, kardeşlik yok, insan sevgisi yok. Medeniyetin hepsi lafta! Medeniyet denilen tek dişi kalmış canavar. Hepsi lafta! Kendilerinin rahat etmesi için, keyiflerinin [yerine gelmesi] için buradaki bütün insanlar ölebilir; onlar için hiç vicdanları sızlamaz. Medeniyet, hepsi lafta!

Hakiki medeniyet İslâm'da... Adam müslüman olmamışsa, Allah'tan korkmamışsa, âhiret endişesi yoksa, âhirete ait inancı yoksa onun Rusya'daki kızıl kâfirden bir farkı yok; o da Amerika'daki kızıl kâfir, Avrupa'daki kızıl kâfir veyahut falanca yerdeki kızıl kâfir, fark etmez. İnsan ya mü'mindir ya kâfirdir. *el-Küfrü milletün vâhide*. "Kâfirler tek bir, yekpâre millettir." Mü'minler de tek bir ümmettir, öyledir. Bu iş böyle. Ya insanın insafı vardır, Allah'tan korkar, haksızlık etmez; ya da insafı yoktur, herkesin canına okur, yapacağı her türlü kötülüğü yapar.

Allah bizi şerhilerin şerrinden korusun.

فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ

*Fe-lâ udvâne illâ ale'z-zâlimîn.*²

Müslüman herkesi sevecek ama zalimi sevmeyecek, zalime düşmanlık edecek, zulme fırsat vermeyecek, zulme destek olmayacak, zulme yardımcı olmayacak. Hiçbir yerde hiçbir şekilde zulme yardımcı olmayın, haktan ayrılmayın. Cenâb-ı Hakk'ın yolu güzel yoldur, dünya ve âhiretin hayırlı yoludur.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi o hayırlı yolda, o nurlu yolda dâim eylesin. Şerlere alet ve vesile eylemesin.

Bi-hürmeti esmâihi'l-hüsnâ ve resûlihi'l-müctebâ Muhammedini'l-Mustafâ.

SORULAR-CEVAPLAR

Soru: İnsanın gelişmesi büyümesi kısa veya uzun olması kader kısmında nasıl anlatılır?

Cevap: Allah takdir eylemiştir yazısını öyle yazmıştır. “Bunun boyu kısa olacak” diye boyu kısa olur. “Uzun olacak” diye yazmıştır uzun olur. Allahu Teâlâ hazretleri herkese rızkını, ecelini, ömrünü, yapacağı şeyleri da-

² 2/Bakara, 193.

ha anasının karnındayken takdir eyliyor. Her şey O'nun isteğiyle, dileğiyledir. Uzunluk kısalık, karalık aklık, beyazlık bizim elimizde olan şeyler değil Allahın takdiriyledir.

Soru: Bir imam kitaba küfredip sonradan tevbe etse o imamın arkasında namaz kılınır mı, kılınmaz mı?

Cevap: Şimdi ne garip şeyler geliyor karşımıza. Neler görüyoruz yaşadıkça. Âhir zaman.

Bir imam kitaba nasıl küfreder?

Küfretti mi kâfir olur. Bitti. Küfretti mi kâfir olur. Sonra tevbe eder. Tevbe etse yetmez, imanını tazelemesi lazım. Ama bu oyuncak değil ki. Çok yaygın bir cahillik var. Tabi Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfinde; "Cenazelerinizi, namazlarınızı kıldırarak insanları içinizden asil, şerefli, has halis kimselerden seçin." diye bildiriyor. "Çünkü onlar sizin Rabbinizin huzurunda sözcülerinizdir." buyuruyor. İmamların iyi kimselerden seçilmesine çok dikkat etmek lazım.

Ne diyelim?

Tevbesini Allah kabul ederse olur ama bu iş oyuncak değildir. İman eden küfreden, iman eden küfreden, iman eden küfreden bir

insanın sonra, *lem yekünillahi yağfirelehum ve lâ yehdehum*, diye hadîs-i şerîflerde, âyet-i kerîmelerde bildiriliyor. O duruma düşebilir.

Hülasası şu ki: Tevbe etmiş tekrar mü'min olmuşsa bir mü'minin imameti, imamlığı bildikten sonra caiz oluyor ama böyle işleri yapmaması lazım. Ve mümkünse kılını arkasında fakat böyle insanların değil de ciddi vakur insanların imamlık yapması uygun olur.

Soru: Gusül abdesti alırken abdesti bozan bir şey meydana gelse gusül abdestinde bozukluk olur mu?

Cevap: Olmaz.

Soru: Makine veya jiletle tıraşın bir farkı var mı? Makineyle biraz kökü kalıyor, jiletle tam kazınıyor farkı var mı?

Cevap: Sakal kesildi mi kesilmiş oluyor aslında. Ama biraz uzatma niyetiyle uzattığı zaman insanın böyle kısa sakal uzun sakal, gene sakal görünüyorsa sakaldır. Ama jiletle kesmişsin, makineyle kesmişsin onun bir farkı yok.

Sakal bırakılmışsa, şeklen sakal olarak görünüyorsa kısa sakal da sakaldır uzun sakal da sakaldır. Sakalı kazıma haramını işlememiş

oluyor, insan. Tamam. Ama tıraş ettikten sonra makineyle tıraşta biraz kökü kalıyor azıcık, kıllar tam diplenmiyor. Jiletle adama-kıllı, usturayla iyice cızır cızır kazıtılmış oluyor.

Bu ikisi arasında fark yok çünkü “sakal var” diyemeyiz. Artık o adamın o sakalı gitmiş oluyor. Uzatırsa bir santim oldu, iki santim oldu, kısacık hemen. Sakal bu sakal mı diye lâlettayin bir insana sorduğun zaman bu, sakal mı? Sakal. O zaman sakal olur. Ama bunda sakal var mı? Yoo. Tıraş olmuş.

E tıraş olmuş bir insana sakallı diyemeyiz. Bir farkı yok.

İkisi arasında. Sakallı denilecek kadar sakallı olması lazım insanın.

Soru: Tesbih namazını cemaatle kılmak mekruh mudur? Bir vaiz hocası öyle demiş.

Cevap: Peygamber Efendimiz tesbih namazını teşvik etmiştir. Sahih hadîs-i şerîflerde geçiyor. *Büyük İslam İlmihâli*'nde de mahallinde kaydedilmiştir. Bu tesbih namazının ve diğer namazların münferiden kılınması iyidir ama herkes kılamaz. Cemaatle kılınmasında bir mahzur yoktur diye ulemâmızın kav-

li vardır. Kimisi bu eski kavli söylüyor “mekruhtur” filan diye. Bu hususta *Hac ve Esrârı* kitabında Allah razı olsun mekruh olmadığına caiz olduğuna dair biraz bilgi vermiş.

Soru: İstihare namazı bir şeyin hakkımızda hayırlı olması için kılınır. Yatıp da rüyada bir şeyler görmek diye bir şey yoktur demiş o vaiz.

Cevap: Vardır. Büyük İslam İlmihâli’nde “istihare namazı” bahsi vardır. Hadîs-i şerîflerde öyle tavsiye vardır. Yatıp da bir şeyler görmek de bahis konusudur. Büyük İslam İlmihâli’nden okusunlar.

Allah razı olsun.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

19 Rebîü'l-Âhir 1407 / 21.12.1986

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

